

fangne i Bunde og paa Tider, hvor Fangsten af dem er forbudt". Det vil ses, at denne Bestemmelse er noget haardere end den, der nu findes i Lovforslaget, men efter Omstændighederne kan man nok nøies med den Form, som Paragrafen nu har. — Jeg skal ikke fordybe mig videre i Straffebestemmelserne nu, men jeg skal dog henlede Opmærksomheden paa en ny Bestemmelse, som er kommen ind i Lovforslaget, og som jeg antager vil vinde det høie Things Bifald. Den findes i Slutningen af § 58 og lyder saaledes: „Ulovligt Fiskeri af Fremmede paa dansk Søterritorium (§ 1, 2det Stykke) skal foruden Bøder, som ovenfor fastsat, medføre Konfiskation af Fangsten samt af de dertil benyttede Redskaber“. Reglen er jo ganske fort og klar, og jeg behøver ikke at udtale mig videre om den. Jeg tror, at den er ganske berettiget, idet jeg ikke nærer Tvivl om, at man lige overfor den Skade, der mere og mere sker ved Overgreb af fremmede Fiskere paa dansk Søterritorium, maa gribe til strænge Forholdsregler. — Jeg har ikke villet fritage mig for at gennemgaa Lovforslagets Hovedbestemmelser, idet jeg, hvor meget jeg end ønsker at faae en Fiskerilov tilveiebragt, ganske skal henstille til Thingsets Overveelse, hvilken Stilling det vil finde det rigtigst at indtage til dette Lovforslag.

Mourier-Petersen: Jeg maa tilstaa, at vi ved denne Sag atter ere komne i en noget vanskelig Situation, den nemlig at skulle i Hast vedtage et saa vigtigt Lovforslag som det nærværende, og hvad der unegtelig forøger Vanskeligheden er, at denne Sag angaar en Materie, som ikke kan forudsættes at være almindelig bekendt blandt Thingsets Medlemmer saaledes, at disse i Forveien have kunnet danne sig en bestemt Mening derom. Netop af den Grund vil der ogsaa høre en vis Resignation til fra Landsthingets Side at gaa ind paa Lovforslaget, fride til at behandle og vedtage det i den korte Tid, der er levnet. Jeg skal imidlertid for mit Bedkommende gaa til Sagen med det oprigtige Forsæt at søge at faae Noget bragt ud af den, idet jeg saa ogsaa forudsætter, at der fra det andet Things Side skal vises en lignende Resignation til at efterkomme de begrundede Ønsker og Indvendinger, som Landsthinget maatte have imod Lovforslaget, som det nu foreligger. Jeg indrømmer, at Forslaget er en Forbedring fra den nuværende Tilstand. Det indeholder Bestemmelser, som jeg tror kunne være til Gavn. Men der er ogsaa Bestemmelser i Lovforslaget, som jeg tror, at Landsthinget i ethvert Fald maa gjøre til

Gjenstand for nøie Overveelse. Jeg skal tillade mig, saa kort som det er muligt, at dvæle her ved de Bestemmelser, som særlig have vakt min Betænelighed. — Det første jeg kommer til er Kap. 1 § 1. Der er den Bestemmelse i sidste Stykke, at efter den 1ste Januar 1890 „maa, saafremt ikke traktatmæssig Overenskomst er truffen, svenske Undersaatter under Udførelse af deres Sildefiskeri kun fiske paa dansk Søterritorium under Bornholm, naar de mod deres Villie drives derind af Vind og Strøm“. Denne sidste Omstændighed kan ganske vist logisk motivere, at de fremmede Fiskere komme ind paa dansk Søterritorium, men ikke, at de tillige skulle kunne fiske der. Dernæst forekommer det mig at være et meget misligt Bevis, der fordres af de svenske Fiskere, at de ere drevne imod deres Villie af Vind og Strøm, og at et saadant Bevis let maa kunne føre til Konflikter, som man jo dog helst maa søge at undgaa. Jeg vilde derfor ønske, at denne Bestemmelse maatte udgaa; den findes heller ikke i Regjeringens oprindelige Forslag. Jeg skal dernæst gaa over til den Paragraf i Lovforslaget, som har vakt min største Betænelighed, og jeg vil rent ud sige, en saa stor Betænelighed, at derjom det ikke lykkes at gjøre en væsentlig Forandring i Bestemmelsen, kan jeg ikke give Lovforslaget min Stemme. Det er Bestemmelsen i § 6. Jeg maa nemlig paastaa, at den der givne Regel, saaledes som den nu er affattet, medfører et Indgreb i Eiendomsretten, som jeg ikke kan give min Stemme til, og som jeg heller ikke haaber, at det ærede Thing vil lade passere. I § 6 er der egentlig to Bestemmelser. Den første er den, der gaar ud paa, at Fiskerne kunne faae Ret til at ophale deres Vaade og tørre deres Fiskeredskaber paa de udrydede og for Græsbevæxt blottede Strandbredder. Jeg vil nu først gjøre opmærksom paa, at det jo altid i de enkelte Tilfælde kan have sin Vanskelighed at afgjøre, hvad der egentlig kan siges at være en for Græsbevæxt blottet Strandbred, thi der kan dog vel ikke derved menes, at Fiskerne blot skulle nøies med den Del af Strandbredden, der er opfyldt med Kullesten. Meningen maa vel være, at de ogsaa skulle kunne komme ind paa det egentlige Jordareal, og der vil Grændsen altid blive meget vanskelig at drage. Nu har man i de følgende Punkter gjort en Indstrænkning i Fiskernes Ret, men en ganske mærkelig Indstrænkning, den nemlig, at naar Eieren ikke er tilfreds med den Benyttelse, som Fiskerne ville gjøre af hans Eiendom, skal han paa sin egen Bekostning forlange Spørgsmaalet afgjort ved Kjendelse af Strandhynsmænd eller Land-